

Există la români o problemă lingvistică (dar nu numai la români) obsesivă: teama de cacofonie şi evitarea ei cu orice preţ, chiar al exprimării...ridicole. Nu doar alăturarea silabelor ca-ca din cuvinte învecinate înseamnă cacofonie. Definiţia acceptată este mult mai permisivă şi înseamnă orice combinaţie de sunete care deranjează auzul prin repetarea unor grupuri de litere din cuvinte diferite, dar alăturate în fraze sau în propoziţii.
Wikipedia.org
dă destule exemple, dintre care aleg două, la întâmplare:

„la şedinţă toţi taţii tac"; „mama mea m-a mascat"

Unii dintre noi evită cacofoniile spunând
„virgulă"
acolo unde în vorbire apare un „pericol iminent", dar penibilitatea creşte şi mai mult (
„ca virgulă candidat a fost cel mai bun
", de exemplu). De multe ori auzim expresia
„ca şi ministru
" , deşi conjunctia „şi" n-are ce căuta înaintea cuvântului „ministru". Ba, mai mult, îl degradează vizibil pe ministru, făcând din el „un fel de" ministru, sau ceva, nu chiar ministru, dar aproape de a fi în această onorantă poziţie în societate. Exemple sunt multe şi nu mi-am propus să fac o colecţie a lor pe care s-o prezint aici.

Totuşi văd că există si altă posibilitate de a face o elegantă trecere peste obstacolul cacofonic. Se mai „uită" câte o literă şi atunci am scăpat de problemă. Cineva a scris un anunţ pe care-l văd aproape în fiecare zi, pierdut printre altele, dar nu îndeajuns de pierdut pentru a fi neobservabil.

„Vând căţe lup"
. Dacă ar mai fi apărut încă un „l" – pentru a fi toată lumea mulţumită – ar fi fost ilustrarea a altui exemplu de cacofonie („căţel-lup"). Cine a scris anunţul precis că a dorit să folosească o scriere elegantă şi a preferat să „sacrifice" o literă care trece practic neobservată de grăbiţii oameni de pe trotuare.

Este, de fapt, încă o dovadă că în româneşte se scrie corect din ce în ce mai rar astăzi. Dacă nu cumva a apărut o specie hibridă de lup pentru care se foloseşte prefixul „căţe", pus pentru a face diferenţa între un lup obişnuit şi un lup din noua generaţie, generaţia „căţe", mai adaptată la viaţa urbană?

O cacofonie evitată sau încă o greşeală de scriere corectă? Aceasta-i întrebarea!